

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Ing. V. H.**, zastoupeného JUDr. Zuzanou Feldmanovou, advokátkou se sídlem Bořivojova 108, Praha 3, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2004, č. j. MHMP-61169/2004/OST/Kš, o návrhu na obnovu řízení o povolení užívání stavebních úprav, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Doc. Ing. Š. F., CSc.**, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2007, č. j. 6 Ca 176/2004 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru

stavebního (dále jen „žalovaný“), ze dne 26. 5. 2004, č. j. MHMP-61169/2004/OST/Kš. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 12. 3. 2004, č. j. 06146/04/OV/964/Kř, jímž byl zamítnut návrh na obnovu kolaudačního řízení. Samotné kolaudační rozhodnutí o povolení užívání dokončených stavebních úprav v 7. nadzemním podlaží domu č. p. 541 v katastrálním území Ž., P. 3, ulice H. 13, spočívajících zejména v dispoziční úpravě (přemístění dveří a vybudování příčky) stávajících dvou místností prádelny s příslušenstvím na pracovnu o složení: vstupní předsíň s vchodem na terasu, dvě místnosti pracovny, spojovací chodbička, WC, čajová kuchyňka (dále též „stavba“, „stavební úpravy“), bylo vydáno dne 13. 6. 2002.

Stěžovatel uvádí, že respektuje dvoustupňový průběh řízení o obnově řízení, tj. rozhodnutí o povolení obnovy a případné vlastní provedení nového řízení, i skutečnost, že návrh na obnovu řízení může podat jen účastník řízení. V daném případě tak mělo být posouzeno, zda člen družstva může být v konkrétním případě účastníkem řízení. Stěžovatel je dle svého tvrzení členem Družstva vlastníků domu Husinecká 13/541, (vlastníka nemovitosti, v níž byly provedeny stavební úpravy; dále jen „družstvo“) a nesouhlasí s názorem městského soudu, dle něhož není účastníkem řízení. Namítá, že v příslušném ustanovení stavebního zákona [zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů] není člen družstva z množiny účastníků řízení výslovně zákonem vyloučen. Porušení zákona spatřuje v následujících skutečnostech: 1) stavebník (osoba zúčastněná na řízení) provedl stavební úpravy bez stavebního povolení, 2) stavební úřad dodatečně vydal stavební povolení a kolaudační rozhodnutí, přestože zákon takový postup nepřipouští (stavební úpravy byly provedeny v letech 1992 – 1994 a chybou bylo dodatečné vydání stavebního povolení na akci provedenou již 10 let předtím), 3) stavební úřad v kolaudačním rozhodnutí nedodržel podmínky stavebního povolení, 4) družstvo jako účastník řízení porušilo ustanovení § 239 odst. 4 písm. i), odst. 5 obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Po skutkové stránce stěžovatel zdůrazňuje, že přes prostor, který byl předmětem stavebních úprav, má být z jedné poloviny umožněn průchod. Tento prostor je trvale uzamčen, přestože tudy vede požární úniková cesta. Stěžovatel se domnívá, že pokud mu jako účastníkovi správního řízení nebylo přiznáno právo na obnovu řízení, mělo být jeho podání posouzeno jako podnět k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. V závěru kasační stížnosti stěžovatel připomíná, že v žalobě podané k městskému soudu v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“) navrhl, aby bylo zrušeno přímo kolaudační rozhodnutí. Městský soud této žádosti nevyhověl s tím, že mu toto právo nepřisluší, protože se zabýval pouze přezkoumáním rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí návrhu na obnovu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dosavadní vyjádření v této věci a plně se s ním ztotožnil. Rozsudek městského soudu dle jeho názoru dostatečným způsobem reaguje na všechny námitky uvedené v kasační stížnosti. Závěrem proto navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Doc. Š. F. se jako osoba zúčastněná na řízení ke kasační stížnosti vyjádřil po skutkové stránce. Jediné stavební práce v prostoru bývalých prádeln za období uváděné stěžovatelem dle něj tvořilo omítnutí vysekaného zdiva po rozvodech topného systému. Dále uvádí, že rozšíření jeho členského podílu v družstvu o užívání poloviny předsínky bylo řádně projednáno členskou schůzí dne 2. 12. 1993 s účastí 85 % členů, včetně stěžovatele. Podotýká, že stěžovatel již není členem družstva. Ke svému vyjádření přiložil stanovisko představenstva družstva k odvolání JUDr. F. a stěžovatele proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na obnovu kolaudačního řízení, své stanovisko k témuž rozhodnutí a zápisy ze schůze výboru družstva, jeho představenstva, členské schůze a shromáždění, jimiž dokládá svá tvrzení o skutečném pozadí útoku stěžovatele vůči jeho osobě.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 10. 5. 2002 vydal stavební úřad stavební povolení pro stavbu. Pro její provedení stanovil přímo ve výroku rozhodnutí celkem pět podmínek, mimo jiné, že stavba bude provedena podle ověřené projektové dokumentace, která se jako součást tohoto rozhodnutí předává stavebníkovi, stavba bude provedena do 2 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a vstupní předsín a terasa musí zůstat jako společné příslušenství domu, protože z terasy vede jediný přístup na střechu a ke komínům. Dne 13. 6. 2002 pak bylo stavebním úřadem vydáno kolaudační rozhodnutí, jímž bylo povoleno užívání dokončených stavebních úprav. Rovněž i pro užívání stanovil stavební úřad podmínku spočívající v tom, že přes jednu polovinu vstupní předsíně a cca jednu polovinu terasy je nutno umožnit přístup k žebříku na střechu a ke komínům.

Stěžovatel podal dne 5. 9. 2003 u stavebního úřadu spolu s JUDr. Z. F. návrh na obnovu stavebního a kolaudačního řízení. Stavební úřad oznámil účastníkům řízení opatřením ze dne 28. 1. 2004 zahájení řízení o povolení obnovy řízení, seznámil je s návrhy stěžovatele a JUDr. F. a poskytl jim lhůtu k vyjádření. Dne 12. 3. 2004 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým návrh na obnovu řízení zamítl. Po zhodnocení skutkového stavu konstatoval, že navrhovatelé nepoukázali na žádný z konkrétních důvodů obnovy řízení, a proto jejich podání posoudil dle jeho obsahu. Dospěl přitom k závěru, že se domáhali obnovy řízení z důvodu uvedeného v ustanovení § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu [zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů], tedy pro nesprávný postup správního orgánu, kterým jim byla odňata možnost účastnit se řízení. Z úpravy

účastenství ve stavebním zákonu dle názoru stavebního úřadu vyplývá, že okruh účastníků stavebního i následného kolaudačního řízení byl vymezen správně a zcela v souladu s tímto zákonem. Nemohlo tak dojít k tomu, že by některému účastníkovi předmětného řízení byla nesprávným postupem odňata možnost účastnit se řízení. Stavební úřad se dále zabýval i otázkou, zda by v dané věci nebylo možné obnovu řízení nařídít ve smyslu ustanovení § 62 odst. 2 správního řádu. Dle tohoto ustanovení nařídí správní orgán obnovu řízení z důvodů uvedených v odstavci 1, je-li na přezkoumání rozhodnutí obecný zájem. Stavební úřad proto přezkoumal tvrzení navrhovatelů obsažená v jejich návrzích a vyjádřeních, jakož i vyjádření ostatních účastníků řízení, avšak dospěl k závěru, že v daném případě není dán obecný zájem na přezkoumání dotčeného kolaudačního rozhodnutí.

Jak stěžovatel, tak i JUDr. F. se proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na obnovu řízení odvolali. Jejich odvolání byla zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 5. 2004. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že stavební úřad postupoval v souladu se zákonem (§ 78 stavebního zákona), když jako s účastníky řízení jednal pouze s družstvem a se stavebníkem. V souladu s názorem stavebního úřadu pak deklaroval, že pokud družstvo o probíhajícím řízení neinformovalo své členy, jedná se výhradně o vnitřní záležitost družstva, která pro kolaudační řízení nemá žádný význam.

Předmětné rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou u městského soudu. Dle jeho tvrzení bylo stavební povolení vydáno dne 10. 5. 2002 a již 13. 6. 2002 bylo vydáno kolaudační rozhodnutí, které uvedené stavební povolení nerespektuje, je s ním v rozporu. Stavebník si nechal podle stěžovatele v kolaudačním rozhodnutí společnou část domu začlenit v rámci úprav do své soukromé kanceláře jako nově zkolaudované části domu, přičemž uvedené prostory musí být volně přístupné z bezpečnostních důvodů i pro potřeby údržby. Kolaudačním rozhodnutím tak bylo porušeno ustanovení § 81 stavebního zákona, když při jeho vydání nebyly dodrženy podmínky stanovené ve stavebním povolení. Členové družstva dle žaloby nebyli seznámeni ani se stavebním povolením ani s kolaudačním rozhodnutím, přičemž stavebník byl v době jejich vydání předsedou družstva. Dále stěžovatel namítal, že dle ustanovení § 62 správního řádu mu byla jako účastníkovi řízení nesprávným postupem správního orgánu odňata možnost účastnit se řízení. Správní orgán měl též zákonnou povinnost zkoumat, zda nelze v konkrétním případě rozhodnutí přezkoumat mimo odvolací řízení, což neučinil. Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu podané žaloby uvedl, že v řízení o obnově se správní orgány nemohou zabývat věcnou správností rozhodnutí, jímž bylo řízení ukončeno, pouze zkoumají otázku, zda jsou dány podmínky pro povolení obnovy řízení. Přezkoumání dotčeného kolaudačního řízení v mimoodvolacím řízení se stěžovatel žádným svým podáním nedomáhal.

Městský soud na základě interpretace ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu a § 78 stavebního zákona dospěl k závěru, že stavební úřad do okruhu účastníků

stavebního a následného kolaudačního řízení správně zahrnul pouze stavebníka (osobu zúčastněnou na řízení) a vlastníka domu (družstvo). V daném případě tak dle jeho právního názoru nebyl dán důvod obnovy řízení podle ustanovení § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu, a tudíž bylo na místě návrh na obnovu kolaudačního řízení zamítnout. Městský soud v této souvislosti rovněž v souladu s názorem žalovaného poukázal na skutečnost, že v řízení o návrhu na povolení obnovy se správní orgány nemohou zabývat otázkou věcné správnosti rozhodnutí, jímž bylo řízení ukončeno, nýbrž pouze tím, zda jsou dány důvody pro povolení obnovy řízení. Věcnou správností rozhodnutí se mohou zabývat teprve po povolení obnovy řízení, tedy v řízení obnoveném. Nedůvodnou shledal městský soud i námitku stěžovatele, že žalovaný měl poté, kdy neshledal možnost povolení obnovy řízení, povinnost zkoumat, zda nelze v daném případě rozhodnutí přezkoumat mimo odvolací řízení. V daném případě bylo totiž předmětem přezkumu výhradně žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a z obsahu spisu navíc ani nevyplývá, že by se stěžovatel uvedeného postupu svým podáním domáhal. Žádost stěžovatele o zrušení kolaudačního rozhodnutí městský soud odmítl s odůvodněním, že v tomto řízení soudu nepřísluší se vůbec kolaudačním rozhodnutím zabývat, neboť předmětem přezkumu je rozhodnutí ve věci nepovolení obnovy.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná. Při rozhodování vycházel z následujících úvah:

Dle § 14 odst. 1 správního řádu je *„účastníkem řízení ten, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny; účastníkem řízení je i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak“*. Podle odst. 2 téhož ustanovení *„účastníkem řízení je i ten, komu zvláštní právní předpis takové postavení přiznává“*.

V souladu s § 78 stavebního zákona jsou *„účastníky kolaudačního řízení a) stavebník, b) vlastník stavby, c) uživatel (provozovatel), je-li v době zahájení řízení*

znám, d) vlastník pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna, pokud jeho vlastnické právo může být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno“.

Podle § 62 odst. 1 správního řádu „řízení před správním orgánem ukončené rozhodnutím, které je v právní moci, se na návrh účastníka řízení obnoví, jestliže a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení; b) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak; c) byla nesprávným postupem správního orgánu účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení; d) rozhodnutí bylo vydáno vyloučeným orgánem (§ 9 a 13), mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení; e) rozhodnutí se opírá o důkazy, které se ukázaly nepravdivými, nebo rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Dle § 62 odst. 2 správní orgán nařídí obnovu řízení z důvodů uvedených v odstavci 1, je-li na přezkoumání rozhodnutí obecný zájem“.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje řadu námitek, přičemž některými z nich se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť jejich obsahem nejsou důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Jedná se o tvrzení, že družstvo jako účastník řízení porušilo ustanovení § 239 odst. 4 písm. i) a odst. 5 obchodního zákoníku. Porušení ustanovení soukromoprávního předpisu nepřísluší zkoumat a hodnotit Nejvyššímu správnímu soudu v řízení o kasační stížnosti.

K obsahu dalších námitek Nejvyšší správní soud konstatuje, že většina z nich napadá přímo stavební a kolaudační řízení a rozhodnutí z nich vzešla. Jedná se především o námitky, že předseda družstva (osoba zúčastněná na řízení) provedl stavební úpravy bez stavebního povolení, dodatečně bylo vydáno stavební povolení na akci provedenou již 10 let předtím, správní orgán v kolaudačním rozhodnutí nedodržel podmínky stavebního povolení a skutkové tvrzení stěžovatele, že prostor, přes jehož jednu polovinu má být umožněn průchod a který slouží jako požární úniková cesta, je trvale uzamčen. Jak žalovaný, tak i městský soud ve svých rozhodnutích vydaných v této věci, výslovně uvedli, že v řízení o povolení obnovy řízení se správní orgány nemohou zabývat otázkou správnosti rozhodnutí, jímž bylo původní řízení ukončeno. Tento závěr stěžovatel v podané kasační stížnosti nijak nerozporuje. Nejvyšší správní soud tak především z důvodů systematickosti a komplexnosti rozhodnutí k tomuto stížnímu bodu uvádí, že se s právním názorem žalovaného i městského soudu ztotožňuje. Samotné meritorní řízení (stavební, kolaudační) je třeba odlišovat od řízení o obnově řízení. V řízení o obnově se správní orgány mohou zabývat toliko tím, zda jsou dány zákonem taxativně stanovené důvody pro povolení obnovy řízení a věcnou správnost původního řízení zkoumají až v případném obnoveném řízení. Stejně tak soud rozhodující ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumá pouze zákonnost rozhodnutí o zamítnutí návrhu na obnovu řízení.

S uvedenými úvahami úzce souvisí námitka stěžovatele zpochybňující správnost závěru městského soudu v otázce zrušení kolaudačního rozhodnutí. Stěžovatel v této části výslovně zmiňuje ustanovení § 78 odst. 3 soudního řádu správního, z něhož při svých úvahách vycházel. Dle tohoto ustanovení *zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo*. Na tomto místě je třeba znovu poukázat na nutnost rozlišovat „věcné“ správní řízení (stavební, kolaudační) a řízení o obnově. Každé z těchto řízení je koncipováno jako dvojinstanční, tzn. proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je přípustný opravný prostředek, o němž rozhoduje správní orgán druhého stupně. Pokud by městský soud v této věci dospěl k závěru o důvodnosti podané žaloby a svým rozsudkem by zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2004, mohl by na základě zmocnění § 78 odst. 3 s. ř. s. podle okolností zrušit i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí návrhu na obnovu řízení ze dne 12. 3. 2004, nikoli však samotné stavební povolení či kolaudační rozhodnutí vydaná v předchozích řízeních. Zdejší soud se tak zcela ztotožňuje s názorem vysloveným městským soudem v závěru napadeného rozsudku, že předmětem přezkumu bylo pouze rozhodnutí ve věci nepovolení obnovy a soudu v tomto řízení nepřislušelo zabývat se kolaudačním rozhodnutím.

Jediná námitka, pro kterou by mohla být kasační stížnost případně shledána důvodnou, je tvrzení stěžovatele, že měl být účastníkem řízení. Pro posouzení její důvodnosti je třeba vycházet z právní úpravy účastenství. Ta je obsažena obecně ve výše citovaných ustanoveních § 14 a § 15 správního řádu. Jelikož však stavební zákon má pro kolaudační řízení úpravu vlastní, použije se tato zvláštní úprava (§ 78) jako *lex specialis*. Zde je uveden taxativní výčet všech osob, které jsou účastníky kolaudačního řízení: stavebník, vlastník stavby, uživatel (provozovatel), je-li v době zahájení řízení znám, a vlastník pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna, pokud jeho vlastnické právo může být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno. Člen družstva však do žádné z těchto kategorií nespadá, a to ani za situace, kdy družstvo je vlastníkem nemovitosti, jejíž část je předmětem kolaudačního řízení. Účastníkem bylo vedle stavebníka v daném případě toliko družstvo jako samostatný subjekt práva s vlastní právní subjektivitou, nikoli jeho členové. Okolnost, že družstvo své členy o probíhajícím kolaudačním řízení neinformovalo, je pouze jeho vnitřní záležitostí, která na samotné řízení nemá žádný vliv. Stěžovateli nelze dát v souladu s výše uvedeným za pravdu ani v tom směru, že měl být účastníkem řízení, jelikož příslušné ustanovení stavebního zákona jej jako člena družstva z okruhu účastníků výslovně nevylučuje. Jak je již výše uvedeno, ustanovení § 78 odst. 1 stavebního zákona obsahuje pozitivní taxativní výčet všech osob (jejich skupin), kterým přiznává postavení účastníka kolaudačního řízení. Aby bylo možno přistoupit na právní konstrukci stěžovatele, muselo by být dané ustanovení formulováno negativně, tj. zákon by přiznával postavení účastníka řízení všem osobám s výjimkou těch, které by byly dále uvedeny. Jelikož tomu tak není, neshledal Nejvyšší správní soud předmětnou kasační námitku důvodnou.

Ani poslední kasační námitka stěžovatele nesměřuje přímo do důvodů zamítnutí obnovy řízení. Stěžovatel soudí, že nebylo-li účastníku řízení přiznáno právo na obnovu řízení (z jakéhokoli důvodu), mělo být jeho podání posouzeno jako podnět k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. Dle stěžovatele je po zamítnutí návrhu na obnovu řízení ze strany správního orgánu nutné z úřední povinnosti zkoumat, zda zde nejsou dány podmínky pro přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. Přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení je institutem na hranici mimořádného opravného prostředku a pouhého prostředku dozorcího. Účastník řízení může podat pouze podnět k zahájení mimoodvolacího řízení, nikoli tedy zahájit toto řízení vlastním návrhem, a nemá pak ani právní nárok na vydání rozhodnutí v tomto řízení (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 9 Ans 1/2008 – 135). Správní orgán sice může mimoodvolací řízení zahájit i z vlastního podnětu, tedy nejen např. z podnětu účastníka řízení, avšak ze žádného ustanovení zákona mu neplyne povinnost toto řízení z úřední povinnosti zahájit. Ve spisu není ani žádná zmínka o tom, že by stěžovatel sám podal podnět k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. Ani přesto by však správní orgány neměly povinnost se k tomuto podnětu vyjadřovat v rámci rozhodnutí o návrhu na obnovu řízení. Stěžovatel oproti posouzení obsahu jeho námítky ze strany městského soudu dle § 65 správního řádu zjevně skutečně svou námitkou odkazoval na ustanovení § 60 téhož zákona, podle něhož *odvolací orgán je povinen přezkoumat i opožděné nebo nepřípustné odvolání z toho hlediska, zda neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení; jinak odvolání zamítne*. Takovýto postup se však podle správního řádu vztahuje jen k podání opožděného či nepřípustného odvolání, nikoli k návrhu na obnovu řízení. Ani v tomto stížním bodu se tedy zdejší soud neztotožňuje s právním názorem stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu